



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **D. V.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, tř. Tomáše Bati 21, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 26.2.2014, č. j. KUZL 5513/2014,

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 12.5.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.2.2014, č. j. KUZL 5513/2014, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k novému projednání. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti výroku I. rozhodnutí Městského úřadu ve Valašském Meziříčí ze dne 2.12.2013, č. j. R 491/38802/2013/KO-19 a v tomto rozsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného není správné. Uvedl, že jeho bývalá manželka věděla, že má na mobilu zapnuté natáčení, využila toho, že žalobce šel těsně za ní a záměrně před otevřenými dveřmi náhle zastavila tak, aby do ní narazil a následně ztropila scénu, že ji nakopl. Podle žalobce ze shora uvedeného popisu situace je zřejmé, že správní orgán nepostupoval správně, neboť chybně vyhodnotil žalobcem předložený důkaz, z něhož vyplývá, že tvrzení bývalé

manželky je nepravdivé. Jestliže do bývalé manželky kopl, jak vykřikuje na záznamu, žalobce se táže, proč při pozdější výpovědi uvedla, že do ní strčil rukou. Jestliže údajná svědkyně C. vše viděla, tzn. i nakopnutí, žalobce se ptá, proč toto neuvedla ve výpovědi. Podle žalobce jediné vysvětlení je, že nic neviděla a pouze se domluvila na výpovědi s bývalou manželkou, která zapomněla, co řekla a co bylo zachyceno na záznamu.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný v úvodu poznamenal, že žalobce v prvním odstavci svého odvolání rozporně uvedl, že podává odvolání proti všem výrokům rozhodnutí, a to jeho části I. Podané odvolání žalovaný posoudil dle jeho obsahu a dospěl k závěru, že v něm uvedené námitky směřují pouze proti výroku I., kterým byl žalobce uznán vinným přestupkem proti občanskému soužití. Byť žalobce ve svém odvolání okrajově zmínil také skutek ze dne 31.5.2013 – výrok II. rozhodnutí – řízení o tomto skutku bylo zastaveno dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, z odvolání nevyplývalo, že by s tímto výrokem žalobce nesouhlasil. Proto žalovaný přezkoumal v odvolacím řízení zákonnost a správnost pouze výroku I. rozhodnutí správního orgánu. K námitce žalobce, že byl nesprávně vyhodnocen jím předložený důkaz – záznam události, z něhož podle žalobce vyplývá nepravdivost tvrzení L. V. a svědkyně R. C., žalovaný uvedl, že při svém rozhodování vycházel z vyjádření žalobce jakožto obviněného a svědeckých výpovědí L. V. a R. C. V odůvodnění napadeného rozhodnutí také popsal, proč považoval výpovědi uvedených svědkyň za věrohodné. Uvedl, že správní orgán podpůrně vycházel rovněž z videonahrávky, která mu byla žalobcem přehnána při ústním jednání 12.9.2013, ale nebyla fyzicky doložena do spisu. Protože tato nahrávka nebyla součástí spisového materiálu, nemohl ji žalovaný v odvolacím řízení posoudit. O vině žalobce z přestupku, jehož se dopustil dne 30.7.2013, však neměl důvodné pochybnosti již na základě výpovědí vyslechnutých svědkyň, proto provádění dalšího dokazování považoval za nadbytečné. I v případě, že by nahrávka žalobce obsahovala výkřik L. V. o kopnutí, jak žalobce uvádí, neznamená to, že její výpověď a výpověď svědkyně R. C. lze bez dalšího označit za nepravdivé. Ze zjištěných skutečností vyplývá, že při odchodu z kavárny byla L.V. k žalobci zády, kdy tento (jak sám popsal v žalobě) šel těsně za ní. L. V. tak nemusela v přímé reakci na fyzický útok rozeznat, čím na ni žalobce zaútočil. Tvrzení žalobce o tom, že L. V. využila pořizování záznamu žalobcem k tomu, aby předstírala fyzické napadení, považuje žalovaný za více než nepravděpodobné. V přestupkovém řízení bylo zjištěno, že sám žalobce vyhledal prostřednictvím mladšího syna M. L. V., která byla v danou dobu s R. C. v kavárně a svým chováním je přiměl z kavárny odejít. Přes zřejmou provokaci ze strany žalobce se L. V. rozhodla kavárnu opustit, aby incident ukončila. I při odchodu z kavárny se žalobce neustále držel v její těsné blízkosti (jak sám uvedl, šel těsně za ní a pořizoval si záznam). Již z popsaného jednání L. V., kdy se snažila svým odchodem incidentu vyhnout, se jeví nepravděpodobné, že by současně vymyslela plán, jak nepravdivě obvinít žalobce z napadení. Nemohla také vědět, co přesně bude zachyceno na záznamu žalobce a předem s ním jakkoliv kalkulovat. Žalobcův popis události vyznívá nevěrohodně rovněž z toho důvodu, že tuto svou verzi neuvedl v průběhu prvostupňového přestupkového řízení, ani v podaném odvolání a uvádí ji až v podané žalobě. Vzhledem k popsanému považuje žalovaný tvrzení žalobce za účelové ve snaze vyhnout se odpovědnosti za přestupek.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Ve stanovené lhůtě se účastníci nevyjádřili. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud ze správního spisu městského úřadu Valašské Meziříčí a správního spisu žalovaného zjistil následující skutečnosti.

Podle úředního záznamu policisty nstržm. T. D. ze dne 1.8.2013, téhož dne ve 14.45 hod oznámila paní L. V. kromě jiného, že dne 30.7.2013 v době od 17.30 do 18.00 hod ji její bývalý manžel pan D. V. ponižoval a nadával v restauraci Schlatauerova kavárna ve Valašském Meziříčí, kde byla společně se svou kamarádkou s paní R. C. Z oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na 21.8.2013 bylo zjištěno, že bylo doručeno žalovanému 19.8.2013. Žalobci bylo sděleno, že je předvolán jako obviněný z přestupku proti občanskému soužití, proti majetku podle § 49 odst. 1 písm. a), c), § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 31.5.2013 měl na ulici Z.F. č. p. 1204, ve V. M. nejprve slovně a poté i fyzicky napadnout bývalou manželku L. V., na kterou měl plivnout, roztrhnout tričko a řetízek, čímž jí měla vzniknout škoda ve výši 430,- Kč, dále ji měl dne 30.7.2013 v Schlatauerově kavárně na ulici Husova ve Valašském Meziříčí slovně napadat a urážet na cti. V předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci dáno poučení dle § 59 správního řádu, dále podle § 37 odst. 4 správního řádu, § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, bylo mu dáno poučení dle § 33 a § 36 odst. 3 správního řádu. K jednání správní orgán I. stupně předvolal jako svědkyně paní L. V. a paní R. C. Správní orgán I. stupně akceptoval omluvu žalobce z ústního jednání nařízeného na den 21.8.2013 a další ústní jednání nařídil na 11.9.2013 se shodnými poučeními. Předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno do vlastních rukou 2.9.2013. Předvolány byly i svědkyně paní R.C. a L. V.

V protokolu o ústním jednání ze dne 11.9.2013 je zaznamenáno, že se žalobce bez omluvy nedostavil. Správní orgán I. stupně vyslechl jako svědkyni paní R. C., která po poučení podle § 55 správního řádu kromě jiného uvedla, že koncem července 2013 si zašla s paní L. V. a jejím synem do Schlatauerovy kavárny, kam se dostavil žalobce, který přistoupil k paní L. V., začal jí říkat, že je psychopatka, že mu ukradla peníze. Svědkyně seděla u stejného stolu jako paní L.V. V kavárně obě pobýly ještě asi 10 minut a pak se rozhodly odejít. Svědkyně šla trochu napřed. Když čekala na druhé straně zahrádky, spatřila, jak žalobce do paní L. V. vrazil tělem a paní V. narazila na

zárubně vstupních dveří. U ústního jednání byla jako poškozená vyslechnuta paní L. V., která po zákonném poučení dle správního řádu kromě jiného uvedla, že 30.7.2013 okolo 17.30 až 18.00 hod ve Schlatauerově kavárně na ulici Husova ve Valašském Meziříčí, kde byla s paní R. C., jí okolo 17.30 až 18.00 hod žalobce opakovaně říkal, že je psychopatka, že patří do ústavu. Když odcházela s paní C. z kavárny, žalobce do ní strčil a ona narazila na zárubně vchodových dveří. Ptala se ho, co to dělá, na což on nereagoval. K jejímu zranění nedošlo. Ze spisu dále vyplývá, že žalobce kontaktoval správní orgán 12.9.2013 telefonicky, dodatečně omluvil svou neúčast u ústního jednání a byl vyslechnut téhož dne do protokolu. K události ze dne 30.7.2013 uvedl, že nejprve telefonicky kontaktoval bývalou manželku L. V. Ta mu nechtěla říct, kde je se synem M. Do předmětné kavárny se dostavil se starším synem D., kde byla žalobkyně a paní C. Žalobce popřel, že by paní L.V. napadl, uvedl, že si jen chtěl vzít syna M. s sebou, s čímž paní L.V. nesouhlasila. Tvrdil, že obě ženy se začaly smát, že měly na něj narážky. On si pořizoval záznam na mobilní telefon. Správní orgán poté nařídil ústní jednání na 18.12.2013. Pořídil si záznam na svůj mobilní telefon. Dále uvedl, že výpověď svědkyně paní C. souvisí s tím, že on u soudu řekl, že paní L. V. na černo pracovala u svědkyně. K tomu, zda měl paní L. V. slovně napadat a při odchodu z kavárny do ní strčit, se nevyjádřil. Městský úřad ve Valašském Meziříčí následně 2.12.2013 vydal rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným přestupkem proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, tím, že dne 30.7.2013 ve Schlatauerově kavárně na ulici Husova ve Valašském Meziříčí slovně hrubě napadl bývalou manželku paní L. V. a vrazil do ní rukou, čímž došlo k narušení občanského soužití, a to hrubým jednáním. Podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2 přestupkového zákona mu byla uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč a dále mu byla uložena povinnost zaplatit paušální částkou ve výši 1.000,- Kč náklady spojené s projednáním přestupku. Správní orgán dále rozhodl o splatnosti pokuty a nákladů řízení. Takto bylo rozhodnuto v odstavci I. výroku. V odstavci II. výroku bylo rozhodnuto o zastavení řízení o přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit dne 31.5.2013 na ulici Z. F. č. p. 1204 ve V. M. tím, že měl nejprve slovně a poté i fyzicky napadnout svou bývalou manželku L. V., na kterou měl plivnout, roztrhnout jí triko a řetízek, neboť spáchání tohoto skutku nebylo žalobci prokázáno. Současně správní orgán odkázal poškozenou L.V. svým nárokem na náhradu majetkové škody na soud.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, které podle obsahu směřovalo proti odstavci I. výroku rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným přestupkem proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 30.7.2013 ve Schlatauerově kavárně na ulici Husova ve Valašském Meziříčí slovně, hrubě napadl bývalou manželku L. V. a vrazil do ní rukou, čímž došlo k narušení občanského soužití hrubým jednáním. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26.2.2014, č. j. KUZL 5513/2014 odvolání proti odstavci I. výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl a v tomto rozsahu rozhodnutí Městského úřadu ve Valašském Meziříčí potvrdil. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí mimo jiné konstatoval, že žalobce umožnil správnímu orgánu dne 12.9.2013, kdy se k němu dostavil shlédnout videonahrávku předmětného incidentu, která dle sdělení správního orgánu I. stupně částečně zachycovala to, že žalobce skutečně do L. V. mezi dveřmi vrazil s tím, že žalobce přislíbil správnímu orgánu doložení nahrávky do spisového materiálu, nicméně tak následně neučinil. Žalovaný uvedl, že proto nemohl

tento podklad rozhodnutí v odvolacím řízení posoudit, přesto i na základě výpovědi L.V. a R. C. dospěl k témuž závěru, jako správní orgán a to, že jednání žalobce spočívající ve slovním napadání L.V. a následně také fyzickém napadení, kvůli němuž paní L. V. narazila na zárubně vchodových dveří Schlatauerovy kavárny, lze označit za hrubé, naplňující skutkovou podstatu přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. K námitce, že správní orgán není nestranný, když přisvědčil pouze L. V. a svědkyni R. C., žalovaný uvedl, že podjatost správního orgánu v průběhu řízení nenamítal, vyjádřil ji až ve svém odvolání v reakci na nespokojenost s odstavcem I. výroku rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že k takovéto námitce nemůže přihlídnout s tím, že pokud byly žalobci v průběhu řízení známy nějaké důvody podjatosti úřední osoby, mohl ji namítat bezprostředně poté, kdy se o nich dozvěděl (§ 14 odst. 2 správního řádu). Kromě nesouhlasu s výrokem I. rozhodnutí však žalobce ani ve svém odvolání žádné jiné důvody neuvedl. K námitce o podjatosti svědkyně R. C. z důvodu přátelství s paní L. V., žalovaný uvedl, že svědek nemůže být z řízení pro podjatost vyloučen. Paní R. C. byla v řízení předvolána jako svědkyně, jejíž výpověď je třeba ke zjištění stavu věci, neboť byla přítomna projednávanému skutku. Zdůraznil, že jako svědkyně byla poučena o povinnosti vypovídat pravdu a po zhodnocení této výpovědi v kontextu ostatních podkladů správní orgán nedospěl k závěru o tom, že by tuto svou povinnost porušila. Naopak její výpověď působí uceleně, popisuje detailně celou událost a neobsahuje rozpory, které by svědčily na její nevěrohodnost. Žalovaný neshledal žalobcem namítané pochybení správního orgánu, který neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz – opatření rozhovoru syna D., který byl přítomen incidentu ze dne 31.5.2013, se sociální pracovnící paní T., poukázal na to, že z vyjádření žalobce jednoznačně vyplývá, že syn D. měl se jmenovanou sociální pracovnící hovořit o události ze dne 31.5.2013, nikoliv o skutku ze dne 30.7.2013, přitom řízení o skutku ze dne 31.5.2013 bylo výrokem II. rozhodnutí zastaveno. Žalovaný v odůvodnění se vypořádal s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, ztotožnil se s provedenou právní kvalifikací správního deliktu a řádně odůvodnil naplnění skutkové podstaty.

Podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním, újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.

Podle ust. § 73 odst. 2 téhož zákona, obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován.

Podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Podle ust. § 52 správního řádu, účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Podle ust. § 55 odst. 1 správního řádu, každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek; musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 12.5.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci dne 10.3.2014 (§ 24 odst. 1 správního řádu), tj. desátým dnem ode dne, kdy byla zásilka obsahující rozhodnutí žalovaného připravena k vyzvednutí, k čemuž došlo 28.2.2014.

Krajský soud neakceptoval námitku žalobce směřující proti nesprávnému hodnocení důkazů. Soud má naopak za to, že v daném případě správní orgány posoudily svědeckou výpověď paní R. C. v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu, tj. v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, jak správně zdůraznil žalovaný, její výpověď působí uceleně, svědkyně detailně popisovala celou událost, její výpověď neobsahovala rozpory, které by svědčily o její nevěrohodnosti. Nic nesvědčí o tom, že by se „domluvila na výpovědi“ s bývalou manželkou žalobce paní L. V. Svědkyně C. ani paní L.V., která vypovídala před správním orgánem I. stupně nikdy o nějakém „nakopnutí“ nevypovídaly. Obě popsaly průběh incidentu tak, že paní L. V. byla žalobcem atakována slovně, že je psychopatka a poté, co se rozhodla, že se svědkyní odejde z kavárny, v níž k incidentu došlo, spočíval fyzický atak žalobce vůči paní L. V. v tom, že do ní strčil tak, že ta narazila do zárubní dveří. O tom, že došlo ke slovnímu hrubému napadení paní L. V. a k fyzickému napadení, není žádných pochyb. Krajský soud má za to, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostaly. Správní orgán se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádal s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány také správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty a výši stanovené sankce. Soud uzavírá, že neshledal žádné vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 19.2.2015

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**